

at Staten ikke kan unddrage disse Folk deroppe en Støtte til Anlæg af en tidsvarende Færgeforbindelse. Paa den anden Side synes jeg, der ogsaa maa kræves af det paagældende Amt, de tilstødende Kommuner og Jernbaner, som rimeligvis ville faa meget mere Trafik at besørge end tidligere, at de vise i Gerningen, at de ere villige til at yde noget. Saadan maa vi gøre overalt paa Øerne. Naar der skal udrettes et eller andet af den Slags, have vi altid maattet give endog ret store Amtsbidrag og kommunale Bidrag som Betingelse for, at Staten har givet sin Støtte. Naar altsaa Finansudvalget tillader sig at foreslaa, at dette Andragende henvises til nærmere Undersøgelse af Ministeren for offentlige Arbejder, er det dels, for at der kan komme til at foreligge Beregning og Overslag, som viser det Minimum, hvorfor en tidssvarende og brugbar Færgeforbindelse kan etableres, og dels for at faa afgjort, hvorvidt Amtet, Kommunerne, Jernbanerne o. s. v. ville være med til at yde et Bidrag til Ordningen af denne Sag. Af Hensyn til Egnen deroppe, der i Henseende til Forbindelse over dette Farvand er stiftmoderligt behandlet, vil jeg ønske, at der maa komme noget ud af Sagen, og med dette gode Ønske skal jeg paa Finansudvalgets Vegne anbefale Sagen til den højtærede Ministers Undersøgelse.

Det næste Andragende, jeg som Ordfører skal fremdrage, er Andragendet under Nr. 60 i Betænkningen fra Agersø Sogneraad om et Tilskud til Udvidelse af Agersø Baadehavn. Andragerne oplyse, at den paagældende Baadebro er bygget i 1872 af Beboerne uden noget Tilskud. Nu har den altsaa fungeret siden 1872, og de klage over, at Træværket er raadtent og smuldrer hen. Det er navnlig Pæleormene, som fortære den Del af Stolperne, som staar nede i Vandet. Men desuden klage de over, at Havnen er meget for lille, idet Fiskeriet er tiltaget i høj Grad siden 1872, saa naar der nu kommer fremmede Kvaser til Stedet for at tage imod Fisken, der bliver fanget ved Øerne, kunne de ikke ligge i Havnen, men maa ligge udenfor og tage imod Fisken der, og det er under uroligt Vejr mindre heldigt. Denne Sag har været hos Vandbygningsdirektøren og hos Fiskeriinspektøren, og Fiskeriinspektøren har indrømmet, at Havnen i og for sig kan trænge til en Reparation, men han er ikke ganske vis paa, at en Udvidelse behøves, og i alt Fald mener han, at der kun behøves en mindre Udvidelse. Thi mærkeligt nok gør han gældende og oplyser med Tal, at Fiskeriet i Virkeligheden ikke er tiltaget i

nogen nævneværdig Grad ved Agersø siden 1872. Hvordan det nu har sig, skal jeg ikke udtale mig om. Saa meget er sikkert, at for en Ø som Agersø er en Havn jo en Livsbetingelse, og vi vide alle, at de Mennesker, der ere henviste til at bo paa saadan en Ø, maa deltage med os andre, der bo paa Fastlandet — selv om dette ogsaa er en Ø — i Amtsudgifterne til vore Jernbaner, Amtsveje, o. s. v., som de kun i meget ringe Grad nyde Gavn af. Det vilde derfor være rimeligt, synes jeg, om det offentlige traadte til og viste, at det vil gøre lidt til Gengæld.

Men atter her maa jeg sige, idet det er Forhold, jeg personlig er kendt med ved en lang Virksomhed som Kommunalmand, at jeg skønner ikke rettere, end at Amtsraadet ogsaa maa give lidt til Hjælp til Ordningen af dette Spørgsmaal. Det er ikke for meget forlangt. De Mennesker, som svare deres Skatter til Amtsrepartitionsfonden, og som nyde godt af alle de Goder, som nu findes paa Sjælland — Jernbaner, fortræffelige Landeveje o. s. v. —, og som bruge Agersøfolkens Penge ogsaa til dette Øjemed, maa ikke være saa vrangvillige, at de sige: Nu skal Staten betale det hele, da Beboerne ikke selv kunne gøre det. Jeg synes, det var ret naturligt, om Amtsraadet tog sin Part af de Udgifter, her ere foreslaaede. Men dette Spørgsmaal kan jeg ikke i Øjeblikket indlade mig yderligere paa, der foreligger ikke noget om, hvorvidt Amtsraadet vil gøre det. Kun skal jeg bemærke, at Omkostningen ved Havnens Ombygning vil være godt og vel 25,000 Kr. Deraf erklære Beboerne, at de ville udrede Halvparten, og Staten skulde saa skyde de 12,500 Kr. til. Det er et lignende Beløb, som i sin Tid blev givet til Havnen paa Omø. Men for at man ret kan faa Indseende med, hvorledes Forholdet er, har Finansudvalget ment, det var bedst at henvise Sagen til Undersøgelse af Ministeren for offentlige Arbejder, for at han muligvis til næste Aar, naar denne Undersøgelse er endt, kan stille Forslag om Tilvejebringelse af Statsmidler til at faa dette Havneanlæg bragt i en Tilstand, som svarer til sin Hensigt.

Andragende Nr. 73 er fra forhenværende Banearbejder Lars Nielsen af Rønbjerg i Ringkøbing Amt. Han har søgt om Pensionsforhøjelse, men Finansministeren har afslaaet hans Andragende med den Begrundelse, at han oppebar den højeste Pension, han kan faa. Men da denne Mand nu er gammel og, efter hvad det oplyses i Andragendet, sidder i overordentlig trange Kår — han er 73 Aar, og hans Hustru er